

1 maig 2013: Èxit de la manifestació alternativa

Ni UE ni capitalisme: poder popular

Sota aquest lema unitari, milers de persones es van manifestar ahir a la ciutat de Barcelona, per clamar contra de la precarietat, l'atur i l'empobriment general al que ens han sotmès amb fi dels beneficis d'uns pocs que aprofiten la conjuntura per enriquir-se, mentre milers de persones veuen dia rere dia com es trepitgen els seus drets més fonamentals, sense poder accedir a un treball digne, un habitatge o a serveis públics de qualitat els quals es privatitzen convertint-se en privilegis d'uns pocs.

Any rere any la manifestació alternativa de l'1 de maig augmenta de participació. Aquest any, a Barcelona, convocada per la IAC, la Coordinadora Laboral del 15-M, COBAS, Lluita, Revolta Global i diversos moviments socials ha tingut com a eix principal la denúncia d'alguns dels culpables de la situació de les classes populars i treballadores de Catalunya com són el Partit Popular, Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència Democràtica de Catalunya, mitjançant el pas per les seves seus a Barcelona.

També han tingut una gran participació les manifestacions de Tarragona i Lleida i les convocatòries de Girona.

L'1 de maig és una jornada simbòlica, continuem treballant perquè cada dia sigui una jornada de lluita i perquè arribi un 1 de maig que sigui jornada de victòria.

Un petit comentari mereixen les provocacions a la pacífica manifestació. Aquesta es va veure tallada i dividida en més d'una ocasió per la BRIMO, qui va desplegar els seus efectius amb màxima esplendor, equipats de dalt a baix amb màscares antigàs i tallant tots els carrers propers a la trajectòria de la manifestació. La seva força demostra la inseguretat i la por del govern davant la consolidació dels moviments socials i sindicals alternatius.

Acabarem guanyant perquè nosaltres, el poble treballador, no som estúpids. Perquè sabem, com ens recordava Rodolfo Walsh, que dels polítics defensors del capitalisme no podem esperar sinó l'engany, perquè el que ens cal és una revolució, una revolució definitiva que estem fent el poble i que serà dirigida pels treballadors. Una revolució que haurà d'implicar necessàriament abatre els murs de la gran Babilònia que és aquesta Cambra de Comerç, que haurà d'implicar una reforma laboral com la del 36, en què seran els treballadors qui esdevin-

guem els propietaris, en què reconquerirem el patrimoni col·lectiu robat, en què desmuntarem tota privatització, en què repartirem el treball i la riquesa, en què els responsables del robatori a gran escala seran jutjats per aturats,

desnonats i les víctimes d'aquesta misèria planificada que és el capitalisme, aquest capitalisme que és a l'economia el que el canibalisme és a la gastronomia. La por ha de canviar de bàndol. I és la nostra unió, des d'un capteniment crític i decidit, la que ha de poder fer-ho possible.

Vivim temps foscos, en una dictadura terrible, disfressada en una democràcia de partit en què, com deia Eduardo Galeano, només ens és permès decidir amb quina

salsa hem de ser cuinats, una democràcia d'uns partits venuts al capitalisme en una era de proxenetisme del pensament. Tanmateix, com també deia el periodista màrtir Walsh, "entremig d'aquesta lluita per la justícia, per la llibertat i l'imperi de la voluntat del poble, que sapiguem unir-nos per bastir una societat més justa, on l'home no sigui un llop per a l'home, sinó el seu germà".

Un primer de maig on la por ha començat a canviar de bàndol.